

Arrest

nr. 79 278 van 16 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 november 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 10 oktober 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 17 november 2011 een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden welke luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde die verklaart te heten

(...)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan POLEN toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 10/10/2011 asiel aan in België. Hij verklaarde op 10/10/2011 vanuit Polen per auto (smokkelaar) België te zijn binnengereisd. Hij verklaarde op 18/09/2011 asiel te hebben aangevraagd in Polen, maar de beslissing ervan niet te hebben afgewacht. Het Eurodac verslag bevestigt dat betrokkene op 18/09/2011 asiel aanvroeg in Polen. Betrokkene reisde samen met zijn tante Muzayeva, Khamsat en diens minderjarige zoon. Betrokkene verklaart eveneens het grondgebieden van de lidstaten niet verlaten te hebben. Betrokkene verklaart op 15/09/2011 Tsjetsjenië te hebben verlaten en met de trein via Moskou en Brest naar Polen te zijn gereisd waar hij van 18/09/2011 tot 09/10/2011 samen met zijn tante verbleef op een privé-adres in Warschau bij een vriendin van de tante.

Op 14/11/2011 werd door onze diensten een verzoek tot terugname gericht aan de Poolse instanties, die op 16/11/2011 akkoord gingen met de terugname van betrokkene op grond van artikel 16(1)d van Verordening 343/2003.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat het leven in Polen slecht is en dat hij in België een leven wil opbouwen. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Er moet worden opgemerkt dat de Poolse instanties met hun akkoord van 16/11/2011 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16, wat betekent dat zijn op 10/10/2011 in België ingediende asielaanvraag wordt overgenomen door Polen. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal dus door de Poolse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder België. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Er is afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen enkele aanleiding om te stellen dat de bevoegde Poolse diensten de betrokkene geen bijstand en bescherming zouden kunnen bieden. Betrokkene verklaarde namelijk dat hij op 18/09/2011 in Polen asiel aanvroeg maar het antwoord niet afwachtte en opvang weigerde omdat hij bij een vriendin van zijn tante in Warschau verbleef. Op de vraag of betrokkene redenen heeft om niet te worden getransfereerd naar Polen omdat hij slecht opgevangen of behandeld zou zijn door de Poolse autoriteiten, antwoordt betrokkene dat hij schrik heeft dat de mensen die hem achtervolgen in Tsjetsjenië hem ook zullen achtervolgen in Polen. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Polen evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Polen een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.

De betrokkene verklaarde een oom van moederszijde, Muzayev Nurdi te hebben die in Antwerpen verblijft. Hieruit volgt dat de artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 niet kunnen worden ingeroepen. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene gezond te zijn. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)d van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.”

“(…)

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) en van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, van “het beginsel van goed bestuur” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Verzoekster meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

- **Schending van artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag inzake rechten van de Mens**
Verzoeker verwijst naar het standaard medisch getuigschrift dd. 12 oktober 2011 (zie annulatieberoep van zijn tante)

De verslagen van diverse erkende NGO's zoals Human Right Watch en Internationaal Helsinki Federation For Human Rights duidelijk gewag maken van diverse mensenrechtenschendingen, zoals daar zijn: zie artikel van Jorg Gebhard (zie annulatieberoep van de tante van verzoeker)

- **Schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, het beginsel van goed bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel**

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de rechtsmiddelen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., X., nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St., X, nr. 132.710, 21 juni 2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

Bovendien dient de beslissing behoorlijk gemotiveerd te worden zowel in rechte als in feite.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, en of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

In casu houdt de bestreden beslissing duidelijk geen rekening de doktersattest van de tante van verzoeker dd. 12 oktober 2011 voorgelegd tijdens de verhoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker is helemaal niet akkoord met de bewering van de DVZ dat ze geen attesten ter staving van haar medische problemen heeft voorgelegd.

Verzoekster is ook niet akkoord met argumenten van de bestreden beslissing dat ze in Polen bijstand en bescherming kan krijgen.

Verzoeker verwijst naar:

*De mogelijkheid tot ernstige schade tijdens de terugkeer zelf wegens gezondheidstoestand van verzoekster als gevolg van stress wanneer ze gedwongen gerepatrieerd wordt;
De onherstelbare schade die de bestreden beslissing met zich meebrengt.
Verzoeker vraagt zich dan ook terecht af of er werkelijk geen ander alternatief bestaat voor de onmenselijke verwijdering. Heeft verwerende partij dan werkelijk geen ander alternatief in petto voor dergelijke schrijnende situatie?
Een discretionaire bevoegdheid is geen arbitraire macht.
Uit het geheel van de betwiste motivering blijkt glashelder dat er sprake is van een gebrek aan motivatie en goed bestuur.
(...)”*

3.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) juncto artikel 71/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit het administratief dossier blijkt dat naar aanleiding van de asielaanvraag van verzoeker van 10 oktober 2011 werd vastgesteld dat zijn vingerafdrukken reeds op 18 september 2011 werden genomen in Polen. Op 14 november 2011 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een overnameverzoek gericht aan de Poolse autoriteiten. Op 16 november 2011 verklaarde het Poolse “Office for Foreigners” zich in een brief akkoord met de overname van betrokkene op grond van artikel 16, §1, d) van de Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin-II-Verordening). De Raad merkt op dat verzoeker voorgaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en die de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen schragen, niet in het minst betwist of weerlegt.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker tijdens het zogeheten ‘Dublin-interview’ op 27 oktober 2011 naar aanleiding van zijn asielaanvraag op de vraag of er een specifieke reden is waarom hij zijn asielaanvraag in België wil indienen, het volgende antwoordde: *“Omdat ik niet langer in Polen kon blijven. In Polen is het even slecht voor mij als in Rusland. Ik wil graag een leven opbouwen hier in België, gaan studeren en een meerwaarde zijn voor de maatschappij.”* Op de vraag naar zijn gezondheidstoestand antwoordde verzoeker: *“Goed”*. Vervolgens werd aan verzoeker volgende vraag voorgelegd: *“Hebt u redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinregelement) zouden rechtvaardigen?”* Verzoeker antwoordde hierop als

volgt: *"Ik ben bang dat de mensen die ons achtervolgen in Tsjetsjenië ons zullen volgen naar Polen en dan zouden wij opnieuw in gevaar zijn."* Tenslotte wijst verzoeker op de zware psychologische problemen van zijn tante die hem begeleidde.

3.6. De stelling van verzoeker dat tijdens het gehoor een doktersattest van de tante van verzoeker van 12 oktober 2011 werd voorgelegd, waarmee volgens hem geen rekening werd gehouden, kan niet worden bijgetreden. Uit het administratief dossier kan immers niet worden afgeleid dat tijdens het gehoor enig medisch attest zou zijn voorgelegd. Uit punt 18 van het 'Dublin-interview' blijkt immers dat de asielzoeker enkel een intern paspoort had neergelegd en dat hij meedeelde dat zijn geboorteakte en rijbewijs nog thuis in Grozny lagen en zijn internationaal paspoort in Polen werd ingehouden. Verzoeker heeft enkel, zoals hierboven weergegeven, *in fine* van zijn gehoor kort verwezen naar de gezondheidsproblemen van zijn tante, maar heeft hierover geen stukken voorgelegd. Waar verzoeker stelt dat hij niet akkoord is met de bewering van de Dienst Vreemdelingenzaken dat geen attesten ter staving van *"haar"* medische problemen werden voorgelegd, gaat hij uit van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing komt logischerwijs enkel de gezondheidstoestand van verzoeker zelf ter sprake en niet deze van zijn tante. Verzoeker toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is. Ook met zijn stelling dat hij niet akkoord is met de argumenten van de bestreden beslissing over de bescherming en bijstand die hij in Polen zal krijgen waarbij hij verwijst naar de schade als gevolg van de terugkeer van *"verzoekster"* wegens haar gezondheidstoestand hebben geen betrekking op de bestreden beslissing. Noch de motiveringsplicht, noch het zorgvuldigheidsbeginsel vereisen dat de gemachtigde van de staatssecretaris overwegingen met betrekking tot de gezondheidstoestand van zijn tante zou moeten opnemen in een beslissing die enkel de situatie van verzoeker behelst.

3.7. Artikel 2 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet. (...)"

De bewijslast rust in de eerste plaats op diegene die een schending inroept van het recht op leven zoals beschermd door artikel 2 van het EVRM. Verzoeker moet dus redelijkerwijs aannemelijk maken dat de bestreden beslissing de beëindiging van zijn leven tot gevolg zal hebben. Met zijn verwijzing naar het standaard medisch getuigschrift en de mensenrechtenschendingen waarvan in verslagen van NGO's gewag wordt gemaakt, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing zijn leven in gevaar brengt.

3.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.9. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

3.10. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.11. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.12. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich ter gelegenheid van zijn 'Dublin-interview' beperkt heeft tot de vage stelling dat het leven in Polen slecht is en dat hij bang is dat de personen die hem in de Russische Federatie problemen bezorgden, hem ook in Polen zouden volgen. Deze vage verklaringen en hypothesen volstaan niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Thans maakt verzoeker in zijn verzoekschrift een verwijzing naar het standaard medisch getuigschrift van 12 oktober 2011 (dat betrekking heeft op zijn tante) en naar verslagen van NGO's die gewag maken van mensenrechtenschendingen, waarbij hij telkens naar het annulatieberoep van zijn tante verwijst. De Raad merkt op dat dergelijke verwijzingen geen "*concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten*" (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754) uitmaken waardoor geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt.

3.13. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending aangetoond van de zorgvuldigheidsplicht of van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN